

Publicerad 2006-06-14 11:23 av Varjovalo

När jag upphörde att existera

När jag upphörde att existera och vi blev allt
mitt ensamma hjärta så sorgset efter år av frost och kallt

Vi som nu efter så lång tid äntligen är du och jag
kan värma oss i varandras sken varevigt kommande natt och dag

Du värmer mig men en frusen själ minns och vågar inte släppa loss
hur ska du och jag fullständigt kunna förena oss

Din skönhet in i mina ögon med kraft strålar
jag för den rätta och underbara kärleken vi till slut fått skålar

Följ mig nu i all tid genom livets alla rum och labyrinter
så ska jag ta hand om dig och se till att du på livets stig inte slinter

Håll din hand varsamt i min så ska jag följa dig vår tid på jorden ut
Fränder i livet och i själen förenar oss tillsammans även efter livets slut

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Varjovalo med Poeter.se id #9015 innehar upphovsrätten